

fastsat til 2400 Rbd., dog saaledes, at der for hvert 3die Aars Tjeneste i de respective Stillinger tillægges Vedkommendes Gage 300 Rbd. aarligen indtil 3,400 Rbd. At Gagen for de her omhandlede Poster, hvis Vigtighed vi erkjende, ansattes til et Minimum af 2400 Rbd., finde vi, alene med et Par enkelte Undtagelser, som vi nedenfor nærmere skulle omhandle, aldeles billigt. At der, for at bevare brugbare Kræfter i disse for største Delen besværlige Stillinger, gives vedkommende Embedsmænd Leilighed til succesfult at opnaae en Forhøielse i Gagebeløbet, ansee vi derhos for ligesaa retfærdigt med Hensyn til de Paagjødende, som rigtigt med Hensyn til Stats tjenestens Lørd. Men vi troe ikke, at disse Tillæg, efter Statens nuværende finantzielle Stilling, bør overstige et Beløb af 3000 Rbd. aarligen. Et saadant Beløb ansee vi nemlig paa den ene Side i Regelen tilstrækkeligt til at forhindre, at dygtige Mænd søge ud til andre Embeder, af hvilke vistnok saa vilde blive bedre aflagte eller iøvrigt kunne have noget saa tiltrækkende, at Embedsmænd i de her omhandlede Stillinger skulde attraae dem, ligesom vi paa den anden Side holde for, at en aarlig Gage af 3000 Rbd. afgiver et anstændigt Udkomme for en Embedsmænd i en af de her omhandlede Stillinger. Vi have ovenfor anført, at der er et Par af de Embeder, som i Henseende til Gageringen ere satte lige med Departementschefer eller Departementsdirecteurer, med Hensyn til hvilke vi finde det tvivlsomt, om de kvalificere sig til en saadan Ansættelse. Disse Embeder ere „den administrerende Directeurpost for det i Loven af 9de April 1851 ommeldte Pensjons- og Forsørgelsesvæsen“, og i sin Tid „den administrerende Directeurpost for den forenede Beshyrelse af Enkekassen, Livrentes og Livsforsikrings-Anstalterne.“ At nemlig den første af disse Poster for Tiden er besværlig, saalænge indtil Sagerne ere behørigt ordnede, ville vi ikke nægte. Et heller ville vi benægte, at den sidste af Posterne i Tiden maaskee vil blive meget ansvarfuld. Men vi troe dog ikke, at noget af disse Embeder kræver en saadan Dygtighed eller et saadant Talent, som de fleste af Departementschefsposterne, ligesom vi antage, at de muligen, naar Sagerne ere

ordnede, kunne bestyres af een Embedsmænd. Indtil den Tid kunde, efter vor Formening, en Begyndelsesgage af 2000 Rbd., der kunde stige til 2600 Rbd., være passende, hvilket vi saaledes tillade os at foreslaae.

Med Hensyn til § 4 troe vi at burde bemærke, at den Klasse af Embedsmænd, som benævnes „Underboghholdere“, vistnok kun findes ansatte i saa Contoirer som et Slags Mellemled mellem Contoirchefer og Fuldmægtige, uden at det egentligen kan siges, at de saakaldte Underboghholdere have vigtigere eller mere ansvarfulde Forretninger end Fuldmægtigerne i de fleste andre Contoirer. Vi troe derfor, at denne Klasse af Embedsmænd kan udgaae af Loven som en særegen Klasse af Gageyndende, og indordnes under Fuldmægtigerne, navnlig naar Gagebeløbet for disse, som Lovudkastet indeholder, kan stige til 1000 Rbd. aarligen.

Endeligen skulle vi, forsaavidt Udkastets § 7 angaaer, tillade os at anføre, at vi vel med Regjeringen ere enige i, at de ved Ministerterne for Tiden ansatte Embedsmænd, som efter Udkastet vilde komme til at tjene paa ringere Vilkaar, erholde som personligt Tillæg, der bortfalder ganske eller forholdsmaessigt ved Dtrykning paa høiere Indtægt, Forffjellen mellem den her lovs bestemte og den hidtilhavte Embedsindtægt. Men vi maae forsaavidt paa den anden Side udhæve, at det efter en os fra Finantsministeriet meddeelt Dplysning er Tilfældet med en Deel af de under Ministerterne ansatte Embedsmænd, at de udenfor deres egentlige Embedsforretninger have Bisforretninger og dertil knyttede Biindtægter. I denne Anledning har Finantsministeren tilføiet, at, hvis det findes fornødent udtrykkeligen at udtale, at den Biindtægt, som nogen af de ved Ministerterne ansatte Embedsmænd maatte have af Staten for andre offentlige Forretninger, skal komme til Afkortning i den Gageforølgelse, der efter den nye Gagelov maatte tilflyde ham, da kan derved vistnok Intet være at erindre. Da Udvalget nu antager, at det i og for sig er mindre rigtigt, at en Embedsmænd tillægges særskilt Løn for enkelte Forretninger, der maatte blive ham paalagte, og som han vel kan overkomme i Forening med de ham tidligere paalagte Arbejder, og da vi antage, at deslige Tillæg tidligere ere blevne